

Vnanje države.

Vojska. Španjska vlada je že odgovorila na mirovne pogoje, katere ji je ponudila vlada severoameriških držav. Ako bo ameriška vlada zadovoljna z odgovorom, potem se takoj ustavijo boji na Kubi, Portoriki in Filipinah ter se začnejo nadrobneje in natančneje mirovna pogajanja. Od španjske strani bo se jih udeleževal sam minister za zunanje stvari še z enim delegatom. Kdo bo zastopal Ameriko, še danes ni znano. Pogajanja se mislijo vršiti v Parizu, kajti Amerikanci nočejo na španjska tla, Španjci pa ne na ameriška.

Rim. Sv. oče so izdali na italijanske skofe in narod okrožnico, v kateri govorijo o najnovejših odredbah italijanske vlade glede razpusta raznih katoliških društev in prepovedi katoliških časnikov. Okrožnica naglašja, da take odredbe žalijo načela pravosodja in zakonov, posebno pa papeža, otežujejo verski boj in oslabujejo močno konservativno silo proti socijalizmu in anarhizmu. Katoliki ne bodo spremenili svojega stališča niti vsled groženj in sile. Uklonili se bodo sicer sedanji usodi, toda podpirali teh teženj ne bodo, dokler se skuša zatreti papeštvo. Sv. oče protestujejo proti tem naredbam, in pozivljajo prebivalstvo, naj ostane zvesto škofom in duhovščini, ter čaka ugodnejših časov.

Nemško. Nemški cesar misli letos obiskati sveto deželo. Pred kratkim je povabil tudi avstro-ogrsko protestante, da se udeležijo potovanja ter ga spremljajo v svete kraje. To je jako predrzno ravnanje od strani nemškega cesarja. Nemški cesar nima z avstro-ogrskimi podaniki ničesar opraviti in jih nikamor vabiti, magari če so ti podaniki tudi protestantje. Ako bi naša vlada imela več odločnosti in nevstrašenosti, morala bi krepko zavrniti neumestno postopanje nemškega cesarja.

Cerkvene zadeve.

Zopet nekaj besed o našem cerkvenem petju.

Malanedelja, dne 1. avgusta 1898.

Prav od srca mi je pisal dopisnik v 30. številki tega lista. Res čudno, da je pri nas tako dolgo spala misel na izdajo zbirke napbevov za cerkveno petje. Morebiti sicer kdo zagodrnja, mar nimamo že dobrih zbirk: Tribnik... «Cecilija» družbe sv. Mohorja itd. Toda počasi! Zbirke, kakor na pr. Tribnikova

ostalo, namreč sveto vero in zlato svobodo. Bolgarski vojaki so bili vsled tega vedno v bojih. Nikdo jih ni v njihovih stiskah podpiral, le nebasa so se večkrat ozrla milostno na hrabre trpine. Večkrat so pridobili slavno zmago na očitno priprošnje božje Porodnice Marije. Vojskovali so se vsakokrat brez strahu in navdušeno za sveto vero, za katero so že njih očetje veliko krvi prelili, borili so se brez strahu za presveto Mater vsega krščanstva — za pomočnico kristijanov.

Zadnja vojska je že trajala tri dni. — Turki so vedno z novo pomočjo napadali pogumne bolgarske vojake, med katerimi je plapolala lepa zastava, na zastavi pa podoba Matere božje. Boj je bil dolg in dolgo ni prišlo do zmage. Vojskovali so se pozno v noč, meči so v zraku švigali, kakor strele, in divji krik se je razlegal daleč po planini. Na vse to je mislil Nikolajev, to vse se mu je v glavi vrtelo. Danes je moral priti odločilen boj. Ves vojaški tabor, akoravno je bil videti tih in mrtev, vendar je bil za boj dobro pripravljen.

Med tem, ko je Nikolajev tako premišljeval, vstopila je v vojaški tabor stara ženica. Vojaki so jo peljali pred Nikolajeva. Ta je še vedno nekaj premišljeval, vedno je pred seboj videl divje boje za vero in gledal hudo preganjanje in trpljenje kristijanov;

itd., so nekatere take, da jih ne moremo s ponosom pokazati količkaj naobraženemu organistu... Cecilija? Izborna zbirka, in hvala naši družbi za njo! Kjer je bila v rabi, je koristila neprimerno mnogo, da, tam že primanjkuje; kjer pa ni bilo rodovitnih tal, t. j. pred vsem dobrih in vnetih organistov — kar je bilo in je še pri nas ponajveč — tam je pa škoda za iztise, ki so že med staro šaro izgubili obliko knjige ali jo še bodo morali izgubiti.

Dalje: Cecilija je pred vsem namenjena četveroglasnim zborom; a koliko imamo takih po naših župnijah! Ravno take bodo menda tudi cerkvene pesmi, ki bodo priobčene v prihodnjih zvezkih in so že deloma v prvem zvezku «Pesmarice» družbe svetega Mohorja. Znano je pa, kako težavno je začetnikom peti iz partitur.

Naše ljudstvo pred vsem poje in toraj tudi želi eno- ali dvoglasnih spevov, kakor jih zahteva za začetek sploh tudi zdrava pedagogika, katerim ni treba mnogoglasnega zbora, ampak, koji se začno vaditi že v šoli in od tod ostanejo skozi življenje. Zato bi pa naj bila ta zbirka urejena na čisto poseben način kakor ima na pr. po nemških deželah že skoro vsaka škofija svojo lastno in sicer izborno tako pesmarico, kot «Hosanna» v sekovski škofiji, «Laudate» in mnogo podobnih drugod. Zakaj bi bila taka blagoglasna naprava pri nas nemogoča? To so prav za prav molitveniki za rabo med sveto mašo. Pri vsaki pesmi je po eden ali več napevov (eno- ali dvoglasnih), in med posameznimi kiticami, ko pojó orglje, molijo pevci kratke mašne molitvice, v tem molitveniku nalašč zato prirejene. Tako se na krasen način spoji petje z molitvijo, kar je dozda pač malokje. Ti molitveniki ali cerkvene pesmarice bi pa morale biti take, da se lahko hitro razširijo med ljudstvo, med mlado in odraslo, od šolske dobe do poznih let, t. j. morale bi biti po ceni. Zato bi jih lahko založilo slavno škofijstvo, ki bi to podjetje, ki bi gotovo dobro uspevalo, izvestno blage volje prevzelo, kakor je to pri drugih omenjenih pesmaricah. Partituri za orglje bi se seveda morali izdati v posebnem in za organista pripravnem — velikem formatu, ter biti opremljeni, ako možno, tudi s pre- in postludiji.

Zato pa odločilna gospoda takoj na delo! Naj se začne celo nabiranje spevov, kakor ga je navsetoval zadnji gospod dopisnik, po dogovorjenem načrtu. Kajti posamezniki s pobožnimi željami ne dovršimo ničesar! Že začetek mora biti urejen, in nabrano blago naj dobi zopet v pregled in

izbiro komisija pravih veščakov. Toda hitro na delo, čas je drag, in ako takoj ne začnemo, zaostanemo predaleč; saj po nekaterih krajih kriči itak že vse po reformah, orglje p ali f, orgljanje ff, in ljudstvo, kateremu se z groznim šušmarjenjem krade dober okus za resnično lepo, pa pi, ali včasih v hudi nevolji tudi ffi. Zato nemuloma položimo temelj cecilijanstvu po vseširni naši škofiji s tem, da ustvarimo pred vsem zdravo in res lepo ljudsko petje po naših cerkvah. Le ako s tem popravimo zopet dobri okus v narodu, prodrla bo širja cecilijanska ideja!

Gospodarske stvari.

Mravlje, njih korist in škodljivost.

(Konec.)

Najbolj škodljive so pa mravlje na vrtu in sicer ne samo rastlinam, temuč tudi sadnemu drevju. Blizo mravljišča ti gotovo ni treba posaditi mladega drevesca, ako nočeš, da se ti v par letih ne posuši — vsled mravelj! Te odberejo celo drevce in pijejo sok iz njega, dokler ga je kaj. Večkrat se ga lotijo tudi pri koreninah, jih oglodajo, da se vsled tega drevce mora posušiti. To je škodljivo najbolj raditega, ker jih ne opazimo pri njih delu prej, nego kadar začne že drevo hirati, ko je navadno že prepozno.

Ako kje, tedaj se gotovo morajo iz vrta preganjati mravlje na vse načine. Prvič se jim morajo vsa gnjezda razdreti kar sproti, ko se opazijo in na njih mesta je treba nasuti pepela. Prav izvrstno sredstvo je baje tudi, ondi zakopati kakšne mrhovine, katere mravlje ne moreje trpeti. To je tudi skoraj edino sredstvo, mravlje odpraviti od korenin sadnega drevja. Ako mrhovine (mrtve živali, tudi ribe veljajo ali smradljivo meso,) ni pri rokah, naj se zakoplje nekoliko prav smradljivega gnoja. To velja, da se odpravijo mravlje iz gnjezd in od korenin sadnega drevja.

Drugače pa je z njimi, ako se mravlje lotijo drevesa na vejah in listju. Znano je, da nekatere vrste sadnih dreves jako ljubijo listne uši vsled sladkega soka. Med te vrste spada pred vsem hruška (na Pohorju imenovana «Zalzburgarca») katera se odlikuje po svojem finem sadju in gladkem, bledozelenem listju. Na te vrste drevja se najraje pokažejo listne uši, kmalu za njimi pa — mravlje in sicer majhne, črne mravlje. Oba sovražnika sta drevesu zelo škodljiva. Uši se

Smešnice.

Nek vinski brat, bolan na očeh, pride k zdravniku iskat pomoči. Zdravnik mu zapiše lek, a strogo mu prepove vino, sicer mu ni mogoče ozdraviti. Bolnik nekoliko premišljuje, potem pa se odreže rekoč: Gospod doktor, iz tega ne bo nič; videl sem že dosti na svetu, pil pa še nisem dosti.

Kosci se vsedejo k zajutreku. Ko gospodar sosednega travnika to vidi, reče svojem hlapcu: «Jaka, vsediva se še midva, bodo drugi mislili, da tudi zajutrekujeva.» Jaka uboga. Po kratkem odmoru zopet vstane, da gresta lačna — na delo. Toda premeteni Jaka zbije zdaj koso raz ročnik ter z golim kosiščem klata po travi, kakor da bi kosil. «Jaka,» zaupije iznenadeni gospodar, «kaj pa počenjaš, mar si zblaznel?» «Ne,» odgovori hlapec, «klatim s kosiščem, da bi drugi mislili, da kosim.»

Jedina napaka. «Kako vam diše klobase?» vpraša krčmar gosta. — Gost: «Že, že, samo jedno napako imajo.» — Krčmar: «No, katero?» — Gost: «Tega, kar bi moralo biti v klobasah, ni notri, to pa, kar je v klobasah, bi ne smelo notri biti.»

naenkrat pa, ko sliši korake, se vzdrami in pogleda v stran, odkoder so prihajali. Komaj zagleda staro ženo, zakliče:

«Mati, moja dobra mati!» in hiti proti nji, pritisne jo na svoje srce in poljubljuje njeno čelo. Potem se je vsedel pri ognju poleg svoje matere in si je brisal od veselja solzne oči.

«Prišla sem,» rekla je starka s tihim glasom, «prišla sem, da tebe izročim Materi vseh kristijanov — božji Porodnici. Vem, da se ne bova več videla,» je dalje govorila, in tiho jokala, «zato sem te hotela še zadnjokrat videti, hotela sem ti narediti še enkrat sv. križ na čelo, kakor pridnemu sinu.»

«Ljuba mati ne mislite na take reči, rekel je poročnik «saj je božja pomoč mogočna.»

«Vem, dragi sin» nadaljevala je mati «in se zahvalim Materi božji, da si še ohranil take misli, katere sem ti vsadila v mladih letih v srce, veselim se, da še nisi pozabil na Boga. Le tudi za naprej misli vedno na Boga. Njegove svete zapovedi izpolnjuj, in njegova vsegamogočna roka boče vedno s teboj. Obljubi mi, dragi sin, da boš vedno zvest ostal temu, česar te je tvoja mati učila, da bodeš vedno živel za Mater božjo, za katero je tudi tvoj oče v boju padel.»

(Konec prihodnjic.)

žive od sladkega listnega soka, mravlje, — kadar jim uši zmanjka — istotako. Skratka, listje postane črno pikasto, začne veneti in nasledek je, da se takšno drevo časih sredi leta posuši. Glede tako nežnega drevja je svetovati, da se sadi le bolj v močni zemlji in v zavetju pred vetrovi. Na suhih tleh se ga gotovo lotijo mravlje, če ne na listju, pa na koreninah. Zoper mravlje na listju priporoča se deblo za kakšnega pol čevlja na dolgo pod vejami namazati s kolomazom ali drugim smolnatim mazilom, samo da mazilo ob mazanju ne sme biti vroče, kar bi skorji drevesa škodovalo.

Tudi so mravlje nadležne in škodljive dostikrat po hišah in shrambah. Zlasti za sladkorjem rade stikajo in tako vse prelezejo. Sladkor, strd in druge sladčice se jim najlažje ubranijo, ako se v sobi ali shrambi pod tram obesijo. Ker ga ne bodo našle in zasledile, naveličale se bodo iskanja in izginile. Ako pa bodo, zlasti v lesenih poslopih enkrat našle sladke reči, potem je pa že velik križ z njimi. Vsaka shramba in razpoka jih je polna.

Mravlje so nam sicer izgled pridnosti in so nam zlasti v gozdu marsikaj koristne. Ali za polje, travnike in vrte so nam jako škodljive, kjer jih moramo preganjati.

Pohorski.

Streljanje ob hudi uri.

Ljubljanski škofijski list je št. 5 t. l. o streljanju ob hudi uri se naslednje izjavil: Na raznih krajih sosedne Štajarske, kjer toča pogosto uničuje poljske pridelke, poskušajo s streljanjem odvrniti hudo uro. Ker z verskega stališča ni in ne more biti nič zoper take nedolžne poskuse, ki pa utegnejo imeti vendar le kaj vspeha, se opozarja častita duhovščina, naj v tem smislu ljudi pouči, ako bi hoteli nekateri tudi v naši deželi tu ali tam napravljati enake poskuse, da se jim ne bodo stavile s strani prebivalstva kake nepotrebne zapreke.

Sejmi. Dne 16. avgusta v Braslovčah, Strasu, pri Sv. Trojici na Goričkem, v Lembahu, Št. Lovrencu na kor. žel., pri Št. Vidu pri Ptujju, v Sevnici, Vuzenici. Dne 17. avg. v Jarenini, v Marijinem Brezju pri Mariboru, Imenem, Kapelah pri Brežicah. Dne 18. v Turniščah. Dne 19. avgusta v Št. Juriju ob Ščavnici.

Dopisi.

Ljubno. (Volilni shod!) Dasiravno je Ljubno središče gornjesavinjske doline, vendar še tukaj ni bilo volilnega shoda; zato se tem bolj hvaležno priznava, da se je vlč. g. poslanec Žičkar potrudil v naš trg, da kot zastopnik V. kurije poroča svojim volilcem. Lepo število poslušalcev se je zbralo, ne samo iz Ljubnega, ampak iz gorate Solčave, sosednih Luč, od Sv. Frančiška, Šmartna in iz Rečice. Gosp. poslanec, ki je zavoljo prenapolnjenih prostorov moral na prostem govoriti, je v lahko umljivi besedi razložil sestavo drž. zbora in njegovih klubov, žalostno zgodovino državnega zbora v zadnjih mescih in posebno položaj Jugoslovanov. Poročal je o interpelacijah in nasvetih, ki so se stavili na vlado v prid nižjih slojev in posebno kmečkega stanu, kar so navzoči z živahnim ploskanjem vse odobrvali. Po odgovoru na nekatere interpelacije in vprašanja, se je na predlog predsednika vlč. g. poslancu soglasno in z velikim navdušenjem izrekla zahvala in zaupnica. Stavile in vsprejele so se sledeče važne resolucije:

1) Glede na to, da cesta Ljubno, Luče, Solčava, bi morala vezati posebno omenjene tri občine s sosedno Koroško; glede na to, da je tukaj živahen promet in da te kraje vsako leto lepo število tujcev obišče; glede na to, da je vsa živinska kupčija v zvezi s

Koroško in slednjič glede na to, da je cestna proga Ljubno, Luče, Solčava v zelo slabem stanju, na nekterih krajih cela nevarna za javni promet in da od Solčave do Koroškega skoraj nobene zveze ni, naj se naprosijo državni in deželni gg. poslanci, da na to delujejo, da se ta cesta popravi, oziroma zveza s Koroško pripravi.

2) Resolucija za vseučilišče v Ljubljani.

3) Za nadsodišče v Ljubljani. — Po trikratnem «živijo» na sv. Očeta in presvitl. cesarja je potem predsednik zborovanje zaključil.

Iz Dobja pri Planini. (Socijaldemokrat.) Kakor uže povsod drugod tako tudi pri nas razširjajo mokračji svoje blatne in umazane fraze in prazne obljube, obetajoč nam boljšo bodočnost. Naše vrlo ljudstvo je bilo dozdej še celo nepokvarjeno in vneto za vse blago in lepo. Toda v zadnjem času so se začele razmere spreminjati. Imamo tukaj nekega človeka, kateri je prevzel vlogo menda po onem uže vsakemu dobro znanem socijaldemokratu, Roku Drogeniku, agenturo za mokraštvo. Pred nekim časom je sedelo v jedni tukajšnjih gostiln nekoliko gostov, katerih pogovor je bil o slabem stanju našega ljudstva; naenkrat pristopi k njim ta mokračji agent ter nagovarja, da bi naj z njim vred sveto vero zatajili in k luteranski veri pristopili; v svoji togoti na katoliško vero, cerkev in duhovnike drzne si tako daleč, da našunta dva fanta, obetajoč njima dati pijače čez mero, ako gresta v farovž in tukajšnjega gospoda župnika zapodita ven iz farovža, česar seveda poštena fanta nista hotela storiti.

Ker je ta mokrač obnem tudi nemskutar, po vzoru celjskih nemčurčkov, zato trobi tudi prav pridno v Wolfov rog. Prva naša skrb bodi toraj, prostore tega mokrača od zanaprej popolnoma opustiti, ker se pri njem itak nič kaj prida ne dobi in tudi ne sliši; zahajajmo od zanaprej rajše v naše poštene in slov. prodajalne in gostilne, ne privoščimo mu cvenka slovenskih žuljev, videli bomo, da se bo ta nam Slovincem sovražen tujec moral umakniti prej ali slej, da nas ne bo več s svojimi lažmi in praznimi frazami tako na debelo za nos vodil.

Tedaj proč s tem mokračem, ogibajmo se njegove hiše kolikor nam je mogoče, da kje v resnici s časoma ne postanemo njegovi podložni na svoji domači zemlji. Držimo se gesla: «Svoji k svojim.»

Od Velikenedelje. (Jubilejna veselica.) Pri Velikenedelji imeli smo preteklo nedeljo redko slavnost. Dovolite, da si usojam cenjenemu Vašemu listu v kratkem o nji poročati. Slovanov je bodočnost, zapisala je usoda za XX. stoletje v predal svoje občne zgodovine. Da se i mi Slovenci častno pridružimo bratskim narodom, kojim pripada ona velevažna naloga, treba je, da se vzbudi skupno v celem našem narodu zavest, tudi mi smo sinovi slavnih Slovanov. Ono zavest buditi, bodi v prvi vrsti naloga našim narodnim društvom. Tej svoji dolžnosti se je katoliško narodno društvo «Mir» izborna odzvalo; priredilo je veselico, kakoršne še do dozdej nismo imeli v nobenem spodnjem podravskega kraja. Nebrojno gostov iz vseh slovanskih pokrajin je dospelo v krasen, žal Bog, grozno okužen trg, Velikenedeljo; bratje Hrvati odzvali so se mnogobrojno našemu vabilu. Slednji prostor je bil zaseden. V prekrasnih besedah proslavljal je tukajšnji g. kapelan A. Bračič 50letno vladanje našega svitlega cesarja, vsplamteval v srcih zvestega ljudstva slov. ljubezen do vladarske rodbine in ko sklepčno vabi množico k trikratnemu živjoklicu, videlo se je, da ni duše slovenske, koja ne bi gorela za svojega vladarja. Naslednje točke izvrševali so dijaki z milozvo-nečim svojim petjem in prekrasnim tamburanjem. Redek vzitek bilo je marsikomu njih dovršeno igranje. Naši vzorni mladeniči pokazali so zopet svetu, da v vseh svojih tughah ne zapusté idealnega, nam Slovincem edino lastnega, milega petja. Ono jih bodri,

ono jim sladi vse bridke trenutke. Burka «Krojač Fips» igrala se je izborna. Človek ni gledal navadnih diletantov, ampak — zdelo se nam je, da vidimo na odru strokovno izvežbane igralce. Spretnost gpč. M. občudovali smo kakor spretnost dvorne igralke.

Vsak popolnoma zadovoljen, sli smo po končanem vspredu k našemu narodnemu gostilničarju Goričanu, da v prosti zabavi damo odduška svojim razburjenim živcem.

Dijakom pa moremo le čestitati na njihovem uzornem postopanju. V njih gledamo jednega prvih faktorjev, koji ima v bodočnosti nositi kulturo svojemu «minderwertig» narodu.

Od Mure. (Ponemčevanje slovenske dece.) Prihitel sem z daljnega mesta na vesele počitnice. Obiskal sem kolego. Ko tako pri živahnem pogovoru sediva, pride njegova sestra iz šole. Vprašam jo raznih stvari, a ne odgovori ničesar. Konečno mi vendar odgovori — nemški. Začudim se ter si mislim, kako mi more nemški odgovoriti. Vprašam jo še torej več o šoli ter se prepričam do cela, da se v najvišjem razredu podučuje vse nemški, razven slovensčine. Nehote se spomnim na uvodni članek «Slov. Gosp.» št. 30. «Šole ob meji.» Bridko je, ako se godijo take reči ob meji, veliko bolj, da je kaj takega mogoče med zavednimi Slovenci sredi Murskega polja. Je namreč sredi Murskega polja večrazredna ljudska šola s krasnim slovenskim napisom «Narodna šola.» Kako nasprotje med napisom in poukom! V najvišjem razredu poučuje namreč razredni učitelj vse predmete v nemškem jeziku, kakor petje, računstvo, zemljepisje, prirodopisje, zgodovino itd. Pri telovadbi pa «komandira eins, zwei, eins, zwei.»

No, potem se ni čuditi, da otroci tako slabo govore in beró slovenski! Zakaj neki to ponemčevanje slovenskih otrok? — Aha! V kratkem bo izpraznjeno nadučiteljsko mesto. Ali si mar misli g. učitelj s tem zaslužiti nadučiteljsko mesto? Mislimo, da ne bo slo kar tako. Opozarjamo vas, narodno zavedni Poljanci, da se pobrigate takrat za odločno krščansko-narodnega nadučitelja, kateri bo v materinem jeziku in narodnem duhu vzgajal vaše otroke.

Gospodu učitelju pa damo rahli nasvet, naj ali opusti ponemčevanje naših otrok, ali pa se naj preseli s svojim «plodonosnim» (?) delovanjem na kako šulferajnsko šolo. Gotovo bo kinčalo njegovo delovanje taisto bolj, nego našo. — Brez komentara.

Iz Doliča. (Naše železnice.) Blagodejno prizadevanje vlč. g. župnika J. Žičkarja, marljivega državnega in deželnega poslanca, naj bi se prekratka proga konjiške železnice do sem nategnila, daje nam povod nasvetovati, naj bi se napravila še tudi iz Poljčan po dravinjski dolini čez Makole-Majšbreg-Rogatec, kjer bi se zvezala z Grobeljno-Krapinsko progo. Tako bi se vresničilo nekdanje, po našem mnenju najmodrejše trasiranje: Dravograd-Slovengradec-Konjice, Poljčane-Slatina-Krapina itd. Če se kaže na sedanje trasiranje Grobeljno-Krapina, pa se naj vzame v poštev, da je ta zveza tukaj od koroške železnice krajša celih 26 kilometrov, toraj tudi za toliko ceneja. Mogočni Boč pa bi se ponosno dvignil, češ, da imajo vrli vinorejci v njegovemu podnožju prelepo priliko, spečati svojo izvrstno kapljico proti koroški meji in naprej. Promet po tej progji z našimi deskami na Hrvaško bi bil najložji, od tam bi pa k nam najceneje dovažali svojo koruzo; tudi število naših hromovcev, ki bi iskali v Krapini pomoči, bi se znatno pomnožilo.

Hasnovita bo železnica Celje-Dravograd, posebno kadar se zveže še savinjska dolina s Kamnikom, vendar od slovengraško-koroških krajev skozi Celje v Savsko dolino na Bizelj itd. ne bodemo veliko hodili po vino, zato ne, ker nam ga zdražijo sosedje Kranjci. Za naše kraje je posebno primerna in ugodna vinska kupčija z vinorejci v konjiško-dravinjskih gorinah. Konečno omenim še potreščino plemenskih prašičev od štajarsko-